אוהב ישראל — הושע

זרעו לכם לצדקה. הנה הצדקה נמשל לזריעה ממש דכמו שאנו רואין דרך בני אדם כשרוצים לזרוע לוקחים תבואה ומטמינים אותה בארץ עד שנרקבה וחוזרין וצומחין למעלה וכשנגמר גידולה קוצרין אותה ומוצאין אז כמה וכמה פעמים כמו שהוציאו בהזריעה ומי הוא הפתי יסור הנה ויאמר בלבו מה לי לצרה הזאת להפזיד תבואתי שהוא כבר בעין ולאבדה בידים להצניעה בארץ שתהא נרקבת ולהיות עיני מייחלות ומצפות שתצמח ומי יודע אם תצלח ולא יגיע לה איזה הפסד ח"ו ובודאי מי שהוא אומר זה הוא חסר תבונה ואינו מאמין בהש"י שהגם שלעיני ב"ו נראה שהוא הפסד וכליון להתבואה עכ"ז יבטח בהש"י שישלח ברכה והצלח' במעשה ידיו ויעלה מכל גרעין וגרעין כמה וכמה גרעינים כמ"כ בענין צדקה יש איש אשר ירע לבבו באחיך האביון ומתייירא לפתוח את ידו וליתן צדקה כי היאך יחסר ממונו בחסרון לא יוכל להמנות ואינו מאמין שהש"י ימלא חסרונו ואדרבא יוסיף לו שפע וברכה ע"ד מלח ממון חסר אך מי שיש לו איזה שכל ומדע אז הוא מאמין בהש"י בכל לבבו באמת כמו בזריעה בוא וראה דבזריעה נותנת הארץ פריה בשפע רב ומעשרת את בעליה ובאמת הארץ לית לה מגרמה כלום אך היא מקבלת משמים בבחי' צדקה דשמים וארץ הם בבחי' דכר ונוקבא כמ"כ האדם משפיע ממונו לעניים ואביונים וסובר דמשלו הוא נותן להם ושוכח מאין בא לו השפע והעשירות כי גם זהו מתת אלהים אשר נתן לו עושר ונכסים ג"כ בתורת צדקה ולא ע"פ מעשיו וכן כשהאדם מתבונן במצות פו"ר אז רואה שהוא ג"כ בענין זה כמו שאחז"ל כל מי שאינו נושא אשה ומוליד בנים כאלו שופך דמים וממעט את הדמות ולא יאמר האדם למה אתן בחנם חילי וכוחי ואוני הטיפה הבאה מהמוח וספק אם יעשה פרי וגם כי יצליחו ויעשו פרי מי יודע אם יהיה לו במה לפרנסם ואף במחשבתו לא יעלה דברים כאלו רק יבטח בהש"י ויעשה מה שמוטל עליו ויאמין שיגמור מחשבתו לטוב ויצליח ויעשה פרי הטוב לו ויזמין לו די מחסורו כל צרכו ובהדי כבשי דרחמנא למה ליה ולכן מכנה הכתוב מצות פו"ר ג"כ בלשון זריעה כמ"ש בבוקר זרע זרעך גו' דהוא דומה ממש לזריעה וכמו כן במצות שבת שנתן לנו הש"י שהאדם מייגע א"ע כל ימות החול להרויח ולמצוא טרף לביתו ודי מחסורו אשר יחסר לו וביום שבת שובת ונח מיגיעו וא"כ לכאורה השכל מחייב שבכל ימי החול יוציא ממונו כראוי לו לאכול כנפשו וליהנות מעמלו ומיגיע כפיו אבל בשבת לא יוציא כ"א דבר מועט היותר הכרחי להחיות את נפשו כי בשבת לא הרויח כלום ובאמת נהפוך הוא שציוה הש"י עלינו לענג ולכבד את השבת בכל היותר האפשרי ועוד יותר כמ"ש לוו עלי ואני פורע ומי שמאמין בהש"י באמת יבטח ויענג את השבת יותר מכדי יכולתו וידע בבירור שהש"י ישלם לו במיטב ויזמין לו די צרכו ויותר כמו שהוציא לענג את השבת יותר מכפי יכולתו והשגתו ובמדה שאדם מודד כו' ובשאר ימי החול רשאי לצמצם הוצאתו כי באמת משבת באה שפע וברכה לששת ימי החול ובוא וראה שבכולם ציוה הש"י להקדיש לו הראשית כמו בזריעה ציוה להפריש ביכורים כמ"ש ראשית ביכורי אדמתך גו' ותרומה ומעשרות

שהם הבכורה וציוה הש"י עלינו לקדש לו כל בכור וכמ"כ בצדקה נק' ג"כ ראשית וכמ"כ במצות פו"ר ראשית אונו לו משפט הבכורה וציוה הש"י עלינו לקדש לו כל בכור וכמ"כ בצדקה צריך מקודם לעשר הקרן מממונו ואח"כ הריוח שיתן לו הש"י וגם בנתינת המעשר והצדקה עצמה יש ראשית היינו שצריך להקדים הקרוב קרוב יותר ועניי העיר מעניי עיר אחרת ות"ח מע"ה כו' כמבואר בפוסקים ובש"ע הלכה למעשה וגם השבת הוא הראשית מששת ימי המעשה שהוא נקודה הפנימית המחיה את כל ימי החול וצריך לקדשו. ולא אלו המינים בלבד אלא אפילו מן החכמה צריך להפריש ממנה הראשית לה' שהוא היראה דכתיב ראשית חכמה יראת ה'. והמשכיל יבין מדעתו: